Lietas Nr. A420203425
A42-02034-25/40
ECLI:LV:ADRJRIT:2025:1128.A420203425.2.S

**Administratīvā rajona tiesa**

**Rīgas tiesu nams**

**SPRIEDUMS**

Latvijas tautas vārdā

Liepājā 2025.gada 28.novembrī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Solvita Sērdiene

ar tulkiem /Persona D/ un /Persona E/,

piedaloties pieteicējam /Persona A/, pieteicēja pārstāvei zvērinātai advokātei Helēnai Purviņai,

atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Ieslodzījuma vietu pārvaldes– pārstāvei /Persona C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par satikšanās atļaujas uz 24 stundām ar viņa laulāto /Persona B/ izdošanu.

## Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /Persona A/ 2025.gada 9.aprīlī vērsās ar iesniegumu pie Ieslodzījumu vietas pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) /Cietuma nosaukums A/ (turpmāk – cietums) priekšnieka, lūdzot atļaut viņam ilgstošu satikšanos uz 24 stundām ar savu likumīgo laulāto /Persona B/, lai saglabātu ģimenes saites.

Cietuma priekšnieks 2025.gada 10.maijā sniedza pieteicējam atbildi Nr. N-3-2025-07762 „Par ilgstošās satikšanās piešķiršanu” (turpmāk – sākotnējais lēmumus), ar kuru noraidīja pieteicēja iesniegumu par ilgstošas satikšanās nodrošināšanu.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja.

Pārvalde ar 2025.gada 11.jūlija lēmumu Nr. N-1-2025-12230 „Par apcietinātā /Persona A/ ilgstošu satikšanos ar laulāto” (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu sākotnējo lēmumu.

Pārvalde, ņemot vērā to, ka pieteicējs ir apcietinātais, atsaucoties uz Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkta un Ministru kabineta 2007.gada 27.novembra noteikumu Nr. 800 „Izmeklēšanas cietuma iekšējās kārtības noteikumi” (turpmāk – Noteikumi Nr. 800) 28. punkta regulējumu, norādīja, ka apcietinātajam ir tiesības uz vienu stundu ilgu satikšanos ar radiniekiem vai citām personām ne retāk kā reizi mēnesī; norādīja, ka laika periodā no 2024.gada 23.maija līdz 2025.gada 23.maijam pieteicējam tika nodrošinātas īslaicīgās satikšanās ar laulāto un ka pieteicēja ģimenes saites var tikt uzturētas arī komunicējot ar

telefonzvanu un vēstuļu starpniecību. Pieteicējs nav nosūtījis korespondenci fiziskām personām, neskatoties uz to, ka no laulātās korespondenci viņš ir saņēmis. Papildus tam pieteicējs laika periodā no 2024.gada 23.maija līdz 2025.gada 23.maijam no cietuma taksofona nav zvanījis.

[2] Pieteicēja interesēs pārstāve iesniedza tiesā pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējs apcietinājumā atrodas vairāk par trīs gadiem; pieteicēja uzvedībā nav konstatēti nekāda veida cietuma kārtības noteikumu pārkāpumi. Pirmās instances tiesā ir pieņemts gala nolēmums, krimināllietu plānots izskatīt apelācijas instancē 2025.gada 16.oktobrī. Visi apsūdzības pierādījumi ir nostiprināti lietas materiālos. Nepastāv nekādi riski, kas liegtu pieteicējam sazināties ar citām personām. Pieteicēja vaina noziedzīgā nodarījumā vēl nav konstatēta un atzīta ar spēkā stājušos tiesas spriedumu, tāpēc apcietinājumā tiek turēts juridiski nevainīgs cilvēks. Līdz ar to pastāv tādi apstākļi, kas pieļauj pieteicējam satikties ar laulāto uz ilgāku laika periodu, lai pieteicējs iegūtu sociāli lietderīgu kontaktu un uzturētu ģimenes saites, kādas tās bija pirms apcietinājuma.

[2.2] Pieteicējam ir atļauts tikties ar laulāto vienu stundu reizi mēnesī, kas ir nesamērīgi maz laulāto saišu saglabāšanai un kas negatīvi ietekmē pietecēja ģimenes dzīvi. Nesamērīgi tiek ierobežotas pieteicēja cilvēktiesības, jo nepastāv tādi faktiskie apstākļi, kas būtu par pamatu nesamērīgi ierobežot pieteicēja cilvēktiesības uz ģimeni un privātās dzīves neaizskaramību.

[2.3] Pieteicējs aktīvi izmanto tikšanās laiku ar laulāto, kas liecina par to, ka pieteicējam ir svarīgi tikties ar sievu.

[2.4] Lēmums, sniedzot juridisko vērtējumu par sākotnējo lēmumu, satur formālu tiesību normu atreferējumu, nesniedzot nekādu vērtējumu par pieteicēja norādītajiem faktiskajiem apstākļiem un strīda būtību.

[2.5] Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkts, nosakot minimālo tikšanos reižu skaitu, vienlaikus ļauj izvērtēt individuālos apstākļus, izmeklēšanas interešu aizsardzībai nepieciešamo kontroli un ieslodzījuma vietas resursus, un atbilstošās situācijās nodrošināt vairāk nekā vienu tikšanos mēnesī, vienlaikus nodrošinot arī ilgāku tikšanos.

[2.6] Pieteicējs lūdz satikšanos uz 24 stundām Apcietinājuma turēšanas kārtības likuma izpratnē, bet lūguma izlemšanā ir piemērotas Latvijas Sodu izpildes kodeksa (turpmāk – Kodekss) normas. Tādēļ ir nepareizi piemērotas tiesību normas.

[2.7] Pārvalde nav ievērojusi Administratīvā procesa likumā noteikto kārtību par procesa dalībnieka uzklausīšanu.

[3] Pārvalde tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem, papildus norādot turpmāko.

[3.1] No Satversmē nostiprinātajām tiesībām uz privāto un ģimenes dzīvi valstij neizriet pienākums apcietinātajiem nodrošināt ilgstošās tikšanās iespējas. Līdz ar to Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkta vārdi „stundu ilgu”, ciktāl tie liedz apcietinātajiem tiesības uz ilgstošo tikšanos, atbilst Satversmes 96. pantam.

[3.2] Apcietinātās personas tikšanās ar radiniekiem, laulāto vai citām personām var notikt arī ilgāk nekā vienu stundu, jo tas atbilst Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma normām. Tomēr, vērtējot satikšanās ilgumu, jāņem vērā ne tikai apcietinātās personas vēlmes, bet arī citi tiesiskie un praktiskie aspekti.

[3.3] Kodekss Lēmumā tika pieminēts tikai, lai, izmantojot analoģijas metodi, paskaidrotu, ka satikšanos uz 24 stundām nevar uzskatīt par „īslaicīgo” satikšanos. Pārvalde nav interpretējusi pieteicēja lūgumu piešķirt viņam satikšanos ar laulāto uz 24 stundām Kodeksa izpratnē.

[3.4] Neatkarīgi no tā, kā tiek definēta satikšanās uz 24 stundām, tā jebkurā gadījumā aptver ievērojamu laika periodu – vienu otrai sekojošu dienu un nakti, līdz ar ko šajā periodā jābūt iekļautam arī atpūtas laikam, paredzot pilnvērtīgu laiku satikšanās iesaistīto personu miegam. 24 stundu satikšanās nodrošināšanai ieslodzījuma vietas aprīkojumam jābūt atbilstošam, lai garantētu apcietinātajai personai un tās apmeklētājam pilnvērtīgu, drošu, pietiekami privātu, apcietinājuma mērķim atbilstošu uzturēšanos satikšanās telpā.

[3.5] Ievērojot cietuma ilgstošo satikšanās telpu izvietojumu un aprīkojumu, cietumā nav iespējams nodrošināt Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 11. panta ceturtās daļas prasības apcietinātos izvietot atsevišķi no notiesātajiem.

[3.6] Pieteicējs izmantoja tiesības izteikt savu viedokli lietā. Uzklausīšanas princips ir īstenots, atbildot Lēmumā uz apstrīdēšanas iesniegumā norādītajiem argumentiem. Tādējādi ir pamats atzīt, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja viedoklis lietā ir uzklausīts un ņemts vērā.

[3.7] Pieteicējs regulāri bija izmantojis iespēju satikties ar laulāto, bet nav pilnā mērā izmantojis pērējās iespējas uzturēt ciešas ģimeniskas saites ar laulāto, ko var papildus nodrošināt, komunicējot ar telefonzvanu un vēstuļu starpniecību, cik bieži vien iespējams.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumā ietverto prasījumu uzturēja, bet Pārvaldes pārstāve pieteikumu neatzina.

**Motīvu daļa**

[5] Lietā nav strīds par to, ka laikā, kad pieteicējs vērsās ar iesniegumu pie cietuma administrācijas, Pārvaldē un ar pieteikumu tiesā, un laikā, kad tika pabeigta lietas izskatīšana pēc būtības, pieteicējs cietumā atradās apcietinātā statusā.

Lietā ir izšķirams strīds par to, vai pieteicējam kā apcietinātai personai ir dodama atļauja izmantot 24 stundu ilgu satikšanos ar viņa laulāto.

[6] Apcietināto tiesības un pienākumus reglamentē Apcietinājumā turēšanas kārtības likums.

Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkts noteic, ka apcietinātajiem ir tiesības uz vismaz stundu ilgu satikšanos ar radiniekiem, laulāto vai citām personām ne retāk kā reizi mēnesī ģimenes un radniecisko attiecību saglabāšanai un sociāli lietderīgu kontaktu saglabāšanai un veicināšanas, izņemot gadījumu, kad apcietinātajam ir procesa virzītāja noteikti ierobežojumi attiecībā uz tikšanos un saziņu ar minētajām personām. Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma $13.^1$ panta piektā daļa noteic, ka satikšanās notiek bez izmeklēšanas cietuma administrācijas pārstāvja klātbūtnes, bet vizuālas kontroles apstākļos. Vizuālo kontroli var veikt, arī izmantojot inženiertehniskos līdzekļus.

Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta trešā daļa noteic, ka, lemjot par šā panta pirmās daļas 6. punktā noteiktās tikšanās ilgumu un biežumu, izmeklēšanas cietuma administrācija izvērtē nepieciešamību nodrošināt vienādas tikšanās iespējas visiem apcietinātajiem.

Tātad no minētajām tiesību normām izriet apcietinājumā turēšanas vietas administrācijas pienākums nodrošināt apcietinātajam vismaz stundu ilgu tikšanos ne retāk kā reizi mēnesī.

Par to lietā strīda nav.

Turklāt atbilstoši minētajām tiesību normām apcietināto tikšanās var notikt vienīgi cietuma administrācijas pārstāvja vizuālas kontroles apstākļos, un visiem apcietinātajiem nodrošināmas vienādas tikšanās iespējas.

Lietā ir strīds par to, vai cietuma administrācijai ir pienākums nodrošināt pieteicējam viņa lūgto 24 stundu ilgo satikšanos.

[7] Vēsturiski Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkts noteica apcietinātā tiesības uz stundu ilgu tikšanos ne retāk kā reizi mēnesī ar radiniekiem vai citām personām izmeklēšanas cietuma administrācijas pārstāvja klātbūtnē. Taču Satversmes tiesa 2009.gada 23.aprīļa spriedumā lietā Nr. 2008-42-01 atzina, ka minētajā tiesību normā vārdi „stundu ilgu", ciktāl tie noteic īslaicīgās tikšanās maksimālo laiku, neatbilst Satversmes 96. pantam un tādēļ nav spēkā no 2009.gada 1.decembra. Līdz ar to no 2009.gada 1.decembra Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkts noteica apcietinātā tiesības uz vismaz stundu ilgu tikšanos ar radiniekiem vai citām personām ne retāk kā reizi mēnesī.

Šajā pašā spriedumā Satversmes tiesa citējusi Eiropas Cietumu noteikumu 24.4. punktu, kas noteic, ka satikšanās kārtībai vajadzētu būt tādai, lai ieslodzītie varētu saglabāt un stiprināt ģimenes attiecības pēc iespējas normālākos apstākļos, norādot uz tā komentārā uzsvērto nepieciešamību nodrošināt ilgstošās tikšanās, ko apstrīdēšanas iesniegumā Pārvaldei un pieteikumā tiesai norādījusi arī pieteicēja pārstāve. Tai pat laikā Satversmes tiesa norādījusi, ka iepriekš citētā norma vēl nevar būt par pamatu secinājumam, ka no personas tiesībām uz privāto un ģimenes dzīvi valstij izriet pienākums nodrošināt ilgstošās tikšanās visiem apcietinātajiem. Ne visās Eiropas valstīs šīm personām tiek garantētas tiesības uz ilgstošo tikšanos (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā Dickson v. the United Kingdom, judgment of 4 December 2007, application no. 44362/04, para81*). Arī tajās valstīs, kur šādas tiesības ir paredzētas, tās lielākoties attiecas uz notiesātajiem. Tā, piemēram, gan Igaunijā, gan Lietuvā tiesības uz ilgstošo tikšanos ir tikai notiesātajiem (*sk.: Imprisonment Act of the Republic of Estonia, Article 25, Art. 87 and Art. 94; /Tīmekļvietne B/; Lietuvos Respublikos Bausmiu vykdymo kodeksas, 94 straipsnis, /Tīmekļvietne A/*). Eiropas Cilvēktiesību tiesa atzinīgi vērtējusi to, ka aizvien vairāk valstu ieslodzītām personām nodrošina ilgstošās tikšanās. Taču vienlaikus Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir norādījusi, ka tā neuzskata, ka no tiesībām uz privāto un ģimenes dzīvi valstij izrietētu pienākums nodrošināt ilgstošās tikšanās iespējas (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumus lietās: Aliev v. Ukraine, judgment of 23 April 2003, application no. 41220/98, para188; Dickson v. the United Kingdom,judgment of 4 December 2007, application no. 44362/04, para81*). Šādu viedokli Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir paudusi arī pēc Eiropas Cietumu noteikumu un to komentāru pieņemšanas. Tādēļ Satversmes tiesa secinājusi, ka no Satversmē nostiprinātajām tiesībām uz privāto un ģimenes dzīvi valstij neizriet pienākums arī apcietinātajiem nodrošināt ilgstošās tikšanās iespējas. Turklāt Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkta vārdi „stundu ilgu", ciktāl tie liedz apcietinātajiem tiesības uz ilgstošo tikšanos, atbilst Satversmes 96. pantam, kā arī secinājusi, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punktā ietvertais tikšanās ilgums nepieļauj apcietinātajiem ilgstošo tikšanos (*sal. Satversmes tiesas 2009.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr. 2008-42-01 17.1. un 17.2. apakšpunktu*).

Tādēļ tiesa konstatē, ka jau 2009.gada 23.aprīļa spriedumā lietā Nr. 2008-42-01 Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkts nedod tiesības apcietinātajiem uz ilgstošu tikšanos.

Apcietinājumā turēšanas kārtības likums neskaidro ne jēdziena „tikšanās", ne arī jēdziena „ilgstošā tikšanās" saturu. Tomēr šo jēdzienu saturs konstatējams no Kodeksa 45. panta pirmās un otrās daļas normām, atbilstoši kurām par īslaicīgo tikšanos ir uzskatāma tikšanās uz laiku no pusotras stundas līdz divām stundām, lai veicinātu sociāli lietderīgu saikņu saglabāšanu un atjaunošanu, savukārt par ilgstošo – tikšanās uz laiku no divpadsmit līdz četrdesmit astoņām stundām, lai veicinātu radniecisko un ģimenes sakaru saglabāšanu.

Tādējādi, ņemot vērā šo jēdzienu skaidrojumu, tiesa atzīst, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkts interpretējams tā, ka apcietinātajam ir tiesības uz vismaz stundu ilgu īslaicīgo tikšanos ar radiniekiem vai citām personām ne retāk kā reizi mēnesī, kas nav ilgstoša tikšanās Kodeksa izpratnē.

[8] Kā norādīts Lēmumā, to, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta 6. punkts regulē tieši īslaicīgās satikšanās, apliecina arī minētā likuma $13.^1$ panta piektajā daļā noteiktais, ka apcietināto satikšanās notiek izmeklēšanas cietuma administrācijas vizuālas kontroles apstākļos, kas ilgstošās satikšanās gadījumā būtiski ierobežotu apcietinātās personas un tās apmeklētāju tiesības uz privātumu.

Tā kā pieteicējs lūdz 24 stundu ilgu tikšanos, kas ietver arī naktsmiera periodu, arī minētajam lietā ir būtiska nozīme. Vienlaikus tiesa konstatē, ka Satversmes tiesa iepriekš norādītajā spriedumā atzinusi, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13. panta pirmās daļas 6. punkta vārdi „izmeklēšanas cietuma administrācijas pārstāvja

klātbūtnē" (šobrīd satikšanās norises kārtību reglamentē iepriekš minētais Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 13.[1] pants *(tiesas piezīme)*), ciktāl tie neparedz apstākļu individuālu izvērtēšanu, nesamērīgi ierobežo Satversmes 96. pantā garantētās tiesības. Satversmes tiesa ir norādījusi, ka neapšaubāmi var būt tādas situācijas, kad izmeklēšanas interešu vai drošības apsvērumu dēļ ir nepieciešams novērot tikšanos (..). Taču Kriminālprocesa likuma 271. pants ļauj tiesai vai izmeklēšanas tiesnesim individuāli izvērtēt katru gadījumu un noteikt nepieciešamos drošības pasākumus, kas jāpiemēro tikšanās laikā. Tātad tiesa vai izmeklēšanas tiesnesis, izvērtējot vairākus apstākļus, tostarp apcietinājumā pavadīto laiku, kriminālprocesa stadiju un citus apstākļus, varētu lemt arī par to, vai ir nepieciešama personas novērošana tikšanās laikā (..). Šāda katra gadījuma individuāla izvērtēšana ir uzskatāma par mazāk ierobežojošu līdzekli (*sal. Satversmes tiesas 2009.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr. 2008-42-01 17.3.2. apakšpunktu*).

No minētā tiesa tādējādi secina, ka var būt arī gadījumi, kad apcietinātā tikšanās var notikt arī, apcietinātā tikšanos nenovērojot. Taču, lai to pieļautu, ir nepieciešams rūpīgs katra konkrēta gadījuma izvērtējums, ko var veikt vienīgi kriminālprocesa virzītājs. Konkrētajā gadījumā lietā nav pierādījumi, ka procesa virzītājs būtu ļāvis izdarīt izņēmumus attiecībā uz pieteicēja kā apcietinātā vizuālo kontroli tikšanās laikā.

Ņemot vērā, ka visi izņēmumi ir interpretējami iespējami šauri, tieši pašam pieteicējam ir jāpierāda cietuma administrācijai, ka procesa virzītājs atļauj attiecībā uz viņa kā apcietinātā vizuālo kontroli izdarīt izņēmumus. Pieteicējs to nav pierādījis.

Turklāt nav mazsvarīgi tas, ka, dodot atļauju pieteicējam uz 24 stundu ilgu tikšanos, ja attiecībā uz viņa vizuālās kontroles piemērošanu un ierobežojumiem citstarp atrasties kopā ar citām personām, tostarp ar notiesātajiem un viņu apmeklētājiem, procesa virzītājs nav nolēmis izdarīt izņēmumus, cietums, kā tas secināms no cietuma amatpersonas sagatavotajā 2025.gada 5.septembra izziņā norādītajiem apstākļiem (kopīgas ilgstošās satikšanās telpas) (*lietas 64.lapa*), praktiski nevarētu nodrošināt tiesību normās paredzēto ierobežojumu ievērošanu attiecībā uz apcietināto un notiesāto nošķiršanu. Tādēļ galvenais un noteicošais iemesls tam, kāpēc pieteicējam cietums nevar dot atļauju izmantot 24 stundu ilgu satikšanos ir un paliek tas, ka pieteicēja statuss ir apcietinātais. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 272. pantu apcietinājums tiek piemērots tikai īpašos gadījumos, ja kriminālprocesā iegūtās konkrētās ziņas par faktiem rada pamatotas aizdomas, ka persona ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, par kuru likums paredz brīvības atņemšanas sodu, un cita drošības līdzekļa piemērošana nevar nodrošināt, ka persona neizdarīs jaunu noziedzīgu nodarījumu, netraucēs vai neizvairīsies no pirmstiesas kriminālprocesa, tiesas vai sprieduma izpildīšanas vai, ja persona izdarījusi sevišķi smagu noziegumu un pastāv likumā noteiktie apstākļi. Izmeklēšanas tiesnesis pirmstiesas procesā vai tiesa tiesvedības stadijā pirms galīgā nolēmuma pieņemšanas par apcietinājuma piemērošanu uzklausa apcietinātā viedokli, izvērtē izmeklētāja vai prokurora priekšlikumus, ņem vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu un apcietināšanas iemeslu. Tātad pirms apcietinājuma piemērošanas izvērtējot, vai apcietinājuma piemērošana ir objektīva nepieciešamība un vai tā ir lietderīga, un apcietinājumu piemērojot tikai tādos gadījumos, ja persona varētu ietekmēt kriminālprocesu vai izdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu. Arī piemērojot apcietinājumu tiesvedības stadijā, tiesa ņem vērā tos pašus faktorus, ko ņem vērā izmeklēšanas tiesnesis pirmstiesas stadijā. Arī gadījumos, kad tiesa noteikusi personai brīvības atņemšanas sodu, apcietinājuma piemērošana nav obligāta, un apcietinājumu piemēro tikai tad, ja persona var ietekmēt kriminālprocesu vai izdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu, vai ja persona izdarījusi sevišķi smagu noziegumu un pastāv likumā noteiktie apstākļi. Turklāt apelācijas instances tiesā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 551. panta pirmās daļas 5. punktu un 560. panta otro daļu var pieteikt jaunus pierādījumus, kā arī lūgt papildus nopratināt personas. Līdz ar to faktiski apcietinātais var ietekmēt kriminālprocesu līdz lietas izskatīšanai apelācijas instances tiesā, ja pirmās instances tiesa taisījusi notiesājošu spriedumu.

Apcietinājuma mērķis ir garantēt sabiedrības un atsevišķu personu drošību – lai netiek izdarīts jauns noziegums, nepieļaut personas, kura ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, nelikumīgu iejaukšanos kriminālprocesa gaitā un/vai izvairīšanos no soda, nodrošinot objektīvu lietas izmeklēšanu un objektīva nolēmuma pieņemšanu. Tiesību normas, kas noteic, ka apcietinātā tikšanās notiek vizuālās kontroles apstākļos, mērķis ir iespējami izslēgt tādus apstākļus, kad apcietinājuma mērķa sasniegšana varētu tikt apdraudēta.

Cietumam, izpildot apcietinājumu, ir jānodrošina minētā mērķa sasniegšanai atbilstoša vide, ievērojot un izpildot tiesību normu prasības un procesa virzītāja nolēmumus.

Ņemot vērā visu spriedumā minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā izskatāmajā lietā nav konstatējami tādi apstākļi, lai attiecībā uz pieteicēju piemērotu mazāk ierobežojošus līdzekļus iepriekš minētajās tiesību normās paredzēto mērķu sasniegšanai.

Savukārt tā kā pieteicēja pamattiesību ierobežojums konkrētajā gadījumā kalpo noteiktam leģitīmam mērķim – aizsargāt citas konstitucionāla ranga vērtības vai citas svarīgas intereses, kuru aizstāvēšanai ierobežojums ir vajadzīgs (*sk. Satversmes tiesas 2007.gada 16.maija sprieduma lietā Nr. 2006-42-01 10. punktu*) , tiesa atzīst, ka šis ierobežojums konkrētajā gadījumā ir attaisnojams.

[9] Ģimenes saišu uzturēšanai ar laulāto pieteicējs var izmantot citus likumā paredzētos veidus – lūdzot atļaut tik ilgu tikšanos, kas neietver miega periodu, izmantojot saziņu, sarakstoties, izmantojot cietuma tālruni (taksofonu) vai videosaziņas iespējas.

Atbilstoši cietuma sniegtajai informācijai lietā (*lietas 58.–63.lapa),* pieteicējs regulāri izmanto īslaicīgās satikšanās ar laulāto, taču citas iespējas no cietuma administrācijas neatkarīgu iemeslu dēļ viņš izmanto nepilnīgi.

[10] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteikumā norādīto, ka Pārvalde nav ievērojusi Administratīvā procesa likumā noteikto kārtību par procesa dalībnieka uzklausīšanu.

Pieteicējs ir pārsūdzējis sākotnējo lēmumu, apstrīdēšanas iesniegumā rakstveidā norādot savus argumentus un apsvērumus, ko Pārvalde Lēmumā ir izvērtējusi. Līdz ar to tiesa nekonstatē pieteicēja uzklausīšanas principa pārkāpumus.

Tiesa kā nepamatotu noraida arī pieteicēja pārstāves norādīto, ka tiesa nevar ņemt vērā Pārvaldes argumentus un pierādījumus, kas iegūti un norādīti pēc Lēmuma pieņemšanas.

Tiesa kritiski vērtē pieteicēja pārstāves norādīto, ka sākotnējā lēmuma pārsūdzēšanas procesā jauniegūtos pierādījumus pieteicējs uzzināja tikai no Lēmuma un nevarēja par tiem izteikt savu viedokli un argumentus; tiesa nevar ņemt vērā Pārvaldes argumentus un pierādījumus, kas iegūti un norādīti pēc Lēmuma pieņemšanas.

Pieteicējs ir vērsies iestādē un tiesā ar prasījumu par viņam labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 250. panta otrajai daļai nosacījums, ka tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai to pamatojumu, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā, neattiecas uz lietām, kurās prasījums ir labvēlīga administratīvā akta izdošana. Bez tam, informācija, ko Pārvalde ir ieguvusi sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas procesā par pieteicēja tikšanās reizēm, telefona zvaniem, korespondences apriti, ir atspoguļota Lēmumā un tā nav tāda, kas pieteicējam nebūtu bijusi zināma iepriekš. Iebildumus par to pieteicējam ir bijusi iespēja izteikt tiesas sēdē.

Tādēļ tiesa nesaskata, ka Pārvalde lietā būtu pieļāvusi tādus procesuālus pārkāpumus, kas būtu ietekmējuši lietas rezultātus pēc būtības.

[11] Pierādījumiem, kas sniedz lietā informāciju par pieteicēja veselības stāvokli (*lietas 41. – 44., 65.lapa*), tikšanās biežumu ar laulāto, sūtīto un saņemto korespondenci, telefonsarunām un videosaziņu, kā arī par pieteicēja iesniegtajiem iesniegumiem (*lietas 58. – 63.lapa*), tāpat kā pieteicēja pārstāves iesniegtajai informācijai par pieteicēju, ko sagatavojusi cietuma administrācija (*lietas 39.lapa*), lietas izspriešanā nav izšķirošas juridiskas nozīmes.

Tāpēc to papildus padziļinātai vērtēšanai tiesa nepievēršas.

[12] Ņemot vērā visu spriedumā minēto, tiesa atzīst, ka cietums tiesiski un pamatoti nedeva pieteicējam satikšanās atļauju uz 24 stundām ar viņa laulāto.

Arī tiesai nav pamata uzdot iestādei izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu par šādas atļaujas došanu.

Tādēļ pieteikums ir noraidāms.

[12] Atbilstoši Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 5.[1] panta ceturtajai daļai Pārvaldes priekšnieka lēmumu jautājumā par satikšanos var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā; Administratīvās rajona tiesas lēmums nav pārsūdzams.

Tādēļ, labojot tiesas sēdē sniegto informāciju par sprieduma pārsūdzēšanas kārtību, tiesa norāda, ka šis spriedums nav pārsūdzams.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251. pantu, tiesa

**nosprieda**

**noraidīt pilnībā** /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par satikšanās atļaujas uz 24 stundām ar viņa laulāto /Persona A/ izdošanu.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese S. Sērdiene